

16. nedelja med letom - leto B. 2018. Tolaži ga okno.

1. »Vsa nesreča je v tem, da človek ne zna biti vsak dan pet minut sam se seboj. Vsa sreča pa je, če to zmore,« tako je nekdo dejal, ki je poznal potrebo po tišini, da je človek sam se seboj. Jezus je to prvi vedel, zato je učencem po napornem oznanjevanju dejal: **»Pojdite sami zase v samotni kraj in se malo odpočite!«**

Današnji čas naglice ni naklonjen tišini. Slavni filozof Kirkegard je izrekel znamenite besede, da bi ljudem, če bi bil zdravnik, svetoval: **»Ustvarite molk!«** **Tišina je zdravilo za naše duše**, ki so od hrupa sveta pogosto zamašene, da ne morejo več dihati. Vse, kar je velikega, potrebuje tišino, da se lahko v človeku rodi. **Marija je Jezusove besede preišljevala v svojem srcu** ob 12-letnem Jezusu in tudi pod križem na Kalvariji.

2. Le v tišini more človek sprejeti Božjo besedo. In ko jo sprejme, ga že odrešuje. **»Tudi če bi hodil v temni dolini, ne bom se bal hudega, ker si ti z menoj«**, smo slišali v psalmu po berilu. V temni dolini križa, stiske in trpljenja, bolezni, porazov bo Jezus z menoj. **Ne bom sam!**

3. Duhovnik je pripovedoval, da je večkrat obiskal zelo bolno uslužbenko. Huda bolezen jo je prikovala na posteljo. Bila je samska. Njene prijateljice pa se poskrbele, da ni bila nikoli sama. Vso to trpljenje pa je vdano prenašala. Nikdar se ni pritoževala, vedno je bila dobro volje, tako da so se vsi čudili. Ko so jo vpraševali, kako to zmore, se je samo nasmehnila. Nekega dne, ko so jo ponovno o tem spraševali pa je začela pripovedovati:

Nekoč sem brala staro zgodbo v spisih puščavnikov. Neki puščavnik je težko zbolel, bil je dolgo priklenjen na posteljo kot jaz. Ko je že dolgo ležal na postelji, so ga obiskali njegovi prijatelji iz mesta, da bi ga potolažili. Ali njega ni bilo treba tolažiti. Bil je miren, da skoraj vesel. A videlo se je, da hudo trpi. Zato ga nekdo vpraša, kako more biti tako veder in razpoložen v svojih bolečinah?

V njegovi celici je bilo majhno okno, kot v naših kletih. **»To okno me tolaži v vseh mojih stiskah in trpljenju.«** »Okno!« so se začudili njegovi prijatelji. »Da, okno,« potrdi bolnik. »Ko mi je hudo, pogledam skozi to okence na majhen košček neba, ki se vidi. Ta košček neba me spominja na večno in neskončno blaženost in srečo, ki nam jo je pripravil Nebeški Oče v nebesih. In v tem trenutku se spomnim Jezusovih besed, ki jih beremo na tretjo nedeljo po veliki noči: »Še malo in vaša žalost se bo spremenila v veselje.« In kakor da slišim Odrešenikov glas, ki mi iz tega evangelija kliče: »Potrpi, sin samo še malo. To trpljenje in ti križi bodo hitro minili, kako vse hitro mine, kar je na zemlji. A potem te čaka večna blaženost, večna sreča, o kateri pravi sv. Pavel, »da oko ni videlo, uho ni slišalo in človekovo srce ni občutilo, kar je Bog pripravil tistim, ki ga ljubijo.« In te Jezusove besede mi dajejo vedno moč in tolažbo, da vdano nosim svoj križ...«

Ko je bolnica končala to zgodbo o puščavniku, se je samo malo nasmehnila in nič več. In starejši duhovnik, ki je bil pri postelji, malo da ni zaploskal: »Tako je, draga Helena, tako je! Vsi križi tega življenja bodo minili hitro kot nevihta. A potem bo zasijalo sonce večne sreče, ko bo Bog, kot pravi SP, »obrisal vse solze z njihovih oči in smrti ne bo več, pa tudi žalovanja, vpitja in bolečine ne bo več. Kajti prejšnje je minilo.« Amen